

1681 2den Del. af Lovf. sigtende til at fremme

Lehn o. f. v. Overg. t. fri Fordeindom.

1682

denne Afdeling af Lovforslaget er saaledes aabnet. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (Udsig): Med Hensyn til de Vædringsforslag, der ere stillede til det nu foreliggende Afsnit, skal jeg kun gjøre nogle enkelte Bemærkninger. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 8 angaaer, da er det ikke nogen meget betydelig Forandring af Lovforslagets Bestemmelser, som det indeholder. Lovforslagets § 10 bestemmer, at der til Allodification imod Substitution af en Fideicommisscapital skal, naar det er Majoratets Hovedeindom, som der er Spørgsmaal om at frigjøre, have den nærmeste Succesors Samtykke, dog saaledes, at, hvor dette mangler, kan Justitsministerens Billigelse træde istedet. Udvalget har nu foreslaaet, at Succesors Samtykke paa samme Maade skal have i alle Tilfælde af denne Art af Allodification. Hvad der navnlig har bevæget Udvalget til at stille dette Forslag, er, at det er forekommet samme, at der undertiden vel kunde være Tvivl om, hvad der maatte være at ansee som et Majorats Hovedeindom eller ikke. Da Vædringsforslaget derhos har beholdt den Bestemmelse, at, i Tilfælde af at Succesors Samtykke ikke have, kan det erstattes ved Justitsministerens Billigelse, har Udvalget meent, at der ingen Betænkelighed kunde være ved den i Forslaget indeholdte Forandring. — Hvad Forslaget under Nr. 9 angaaer, da gaaer det i det Væsentlige kun ud paa en Omredaction af § 11, der slutter sig til den Omredaction af de oprindelige §§ 5—7, som nylig af Thinget er bleven vedtagen. — Grundene til det under Nr. 10 til § 12 stillede Vædringsforslag vilde let være indlysende. Man har ikke villet lade det henstaae ubestemt, hvorhen Justitsministeren skulde vende sig for at finde de Mænd, der skulde være Taxationscommissairer ved de heromhandlede Leiligheder, og man har derhos meent, at det saa vilde være rigtigst, at de bleve udnævnte blandt de Burderingsmænd, der bestilles i Genhold til

Loven af 19de Marts 1869. Naar dette fastsættes, har man endvidere antaget, at det vilde være rigtigst at lade Amtmændene udnævne dem, og man har derhos meent, at der istedetfor Tallet „2“ burde sættes Tallet „4“. — Forslaget under Nr. 11 til § 13 indeholder kun en Redactionsændring, som vil være nødvendig, hvis Forslaget under Nr. 10 til § 12 vedtages. — Hvad angaaer Forslaget under Nr. 12 til § 14, da gaaer det heller ikke ud paa Andet end en Redactionsforandring, der slutter sig til den Redactionsforandring, som Udvalget har foreslaaet under Nr. 9 med Hensyn til § 11. — Forslaget under Nr. 13 skal jeg foreløbig forbigaae. — Forslaget under Nr. 14 er kun i en ubetydelig Grad mere end en Redactionsændring. Det gaaer ud paa, at Ordene „mundtlig eller skriftlig“ i 15de Linie af § 14 skulle udgaae. Det vil let sees, at Grunden til dette Forslag er den, at man har fundet, at der ikke var nogen Anledning til at paalægge de paagjældende Majoratsbesiddere at indfinde sig til et egentligt personligt Forhør. — Forslaget under Nr. 15 til § 16 gaaer kun ud paa en Redactionsændring af ganske den samme Bestaffenhed som den, jeg nys omtalte ved Forslaget under Nr. 12 til § 14. — Hvad Forslaget under Nr. 16 til § 16 angaaer, da er Hensigten dermed den at ville befrie den Majoratsbesidder, som allodificerer, for, saalænge han vedbliver at være Besidder af Fideicommisset, at gjøre Afdrag paa Gjælden til Fideicommisset. Det er jo nemlig klart, at saadanne Afdrag ikke ville kunne paalægges ham, uden at man med det Samme paalægger ham et aarligt Indtægtskab, og det er forekommet Udvalget, at der ikke var tilstrækkelig Anledning til at gjøre dette og til paa den Maade at befære den Afgang, som det nærværende Afsnit skal give til Allodification. Man har meent, at Fideicommisset ikke kunde siges der ved at tabe Noget af det, der virkelig maa siges at tilkomme det. Fideicommisset vil jo nemlig i Tilfælde af, at Allodificationen